

## «No et despertes un dia i vols ser capellà»

**Lluc Juscafresa, Josep Maria Busquets i Edgar Jaulen són els tres seminaristes que té actualment el bisbat de Girona**



*D'esquerra a dreta: Josep Maria Busquets, Edgar Jaulent i Lluc Juscafresa. diari de girona*

Dia del Seminari. En un moment d'escassetat de vocacions, Lluc Juscafresa, Edgar Jaulen i Josep Maria Busquets són els tres seminaristes que té actualment la diòcesi de Girona, tot i que tots ells estudien i resideixen al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, situat a Barcelona.

Prendre la decisió d'entrar al seminari no sempre és fàcil, i molt menys, ràpida. Sovint va precedida d'un llarg procés de maduració i discerniment, tot i que també d'una profunda il·lusió. Això ho saben bé l'Edgar Jaulent, en Lluc Juscafresa i en Josep Maria Busquets, els tres seminaristes que té actualment el Seminari de Girona, tot i que que resideixen al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, a Barcelona. En un context d'escassetat de capellans, l'Església catòlica celebra avui el Dia del Seminari, amb l'esperança de despertar noves vocacions.

«Va ser un procés progressiu, una crida de Déu. No és que et despertis un dia i tinguis la idea de ser capellà», explica Lluc Juscafresa, nascut l'any 2001 a Banyoles. En el seu cas, va ser determinant l'experiència que va tenir el 2017 amb l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes a Girona.

«Fins llavors, la meva relació amb la religió havia estat com la de la majoria de catalans: anar a missa amb les àvies en les dates assenyalades i poca cosa més», recorda. A partir de llavors, però, es va anar incorporant als ambients parroquials i començant una vida dedicada al servei als altres. «La decisió la vaig prendre amb molta alegria i moltes ganes. Penses en com serà la reacció de la teva família, com s'ho agafaran... però no és difícil, perquè sents la companyia de Déu molt propera», assenyala. En el seu cas, la decisió va ser ben acollida pel seu entorn. «Vaig trobar molt de respecte. Els que són creients ho van poder entendre, però per a la gent que no té un punt de vista de la fe, és una decisió molt complicada d'entendre. Però tots aquells que no ho entenen, m'ho han respectat», explica.

En el cas de Josep Maria Busquets, de vint anys i veí de Cassà de la Selva, va sentir la crida molt abans. Nascut en una família catòlica i practicant, explica que va ser quan la seva germana gran va participar en una peregrinació a l'Europa de l'Est i va escoltar la seva experiència que va decidir que volia entrar al seminari. «Tenia catorze anys», recorda. Tot i ser tan jove, diu que tota la família s'ho va prendre molt bé i li va oferir el seu suport, igual que altres sacerdots amics de la família. Pel que fa als amics, «també se'n van alegrar, tot i que es van sorprendre una mica».

La història d'Edgar Jaulent, de Sant Feliu de Guíxols, és diferent. Llicenciat en Dret, bussejador professional i amb setze anys d'experiència com a patró d'altura de la marina mercant, als 38 anys va sentir la crida de Déu. «Quan la vaig sentir em vaig posar en mans de l'Església de Girona, ja que a vegades no la saps interpretar i pots caure en l'error de pensar que t'ho imagines», explica. «És una decisió personal molt potent. Tenia necessitat de donar raó a la meva fe, posar nom al que m'estava passant i, després de dos anys de discerniment, vaig trucar a la porta del seminari», recorda. En el seu cas, sí que va ser un «cop» per a la família. «Primer em van dir que potser eren imaginacions meves, que era una bogeria, llàgrimes, que si t'han menjat el coco... però amb el temps ho han anat paint», recorda.

En el seu cas, a la família del seu pare sí que hi ha una tradició cristiana, però a la de la seva mare, «per males experiències en escoles de monges, hi havia un clar rebuig». Més endavant, però, explica que la seva família ha acabat veient «que hi he tingut un canvi total de vida, de somriure, de mirada».

Mentre que Busquets i Juscafresa van entrar al mes de setembre al Seminari, a Jaulent li queden només tres mesos per sortir-ne. Tots tres estan a disposició del que els demani l'Església, tot i que són conscients que, amb l'actual escassetat de prevere, on faran més falta és aquí, al costat de casa.

Però, com incentivar les vocacions? Tots tenen les seves pròpies propostes. Per a Juscafresa, cal que l'Església prediqui amb l'exemple i «faci testimoniatge amb les obres, no amb les paraules». «No cal parlar tant, sinó portar el que prediquem a la vida de cada dia. Si diem que l'evangeli és un camí de felicitat, però ho diem amb cares tristes, no serem gens convincents», reflexiona.

En canvi, «si no parlem massa però portem una vida d'amor als pobres, d'estimació a tothom i de joia cristiana, crec que és el camí». En aquest sentit, creu que durant la pandèmia, en què ha proliferat tant de desànim, el paper de l'Església «és imprescindible per reconstruir una societat que ha quedat molt tocada».

En canvi, per a Busquets, el més necessari és que l'Església sigui fidel a ella mateixa. «Cal autenticitat, per part de l'Església. Que prediqui el missatge de Crist, i que no intenti fer massa experiments per fer-se massa atractiva, que això provoca un cert rebuig per part del jovent», assenyala. En aquest sentit, entén que «potser és veritat que els joves no entenen moltes coses de l'Església, però a mesura que un la coneix i hi aprofundeix, es pot arribar a entendre per què és així».

Publicat a: Diari de Girona, 21 de març de 2021

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/comarques/2021/03/21/no-et-despertes-dia-vols/1095449.html>